

Prof. Dr.
SONER DUMAN

O
BİZE
YETER

Allah'a Adanmış
Bir Hayatın İpuçları

ÖN SÖZ YERİNE

Rahmeti sonsuz olan Allah'ın adıyla başlarım. O, bütün varlığı rahmetiyle yokluktan varlığa çıkardı. Varlıklar içinde insanı diğer tüm varlıklara üstün kıldı. Meleklerini insana secde ettirdi. İnsana secde etmeyen İblis'i rahmetinden kovdu.

Yerin ve göğün bütün imkânlarını insanın hizmetine verdi. Onu akıl nimetiyle donattı. Onu kendi haline bırakmayıp rahmetini elçiler vasıtasıyla insanlar arasında yaydı. Kimileri bu rahmeti gördü, duydu ve bildi. Rahmete nail olabilmek için O'na iman edip O'nun gösterdiği yola girdi. Kimileri ise aklını kullanmadı, rahmet elçilerine kulak asmadı, rahmetten kovulan şeytanı yoldaş edindi.

Bu kitap O'nu bize bir ölçüde tanıtmak, O'nun rahmetinin bizleri nasıl kuşattığını göstermek, O'nun bize yeterli olduğunu göstermek üzere yazdığım yazılardan oluşmaktadır. Bu kitapta yer alan yazıların aslı, sosyal medyada ortamında kendi sayfamda paylaştığım yazılardır. Sosyal medyayı insanlar çok farklı amaçlarla kullanıyorlar. Bir akademisyen olarak ben, bu ortamı doğru bildiğim inancımın, değerlerimin insanlara da duyurulması için kullanmaya gayret ettim. Bu düşünceden hareketle yıllardır günlük hayatımızda Allah'a iman eden, hayatının her anında O'nu hissetmek isteyen bir kimseye kılavuzluk edecek yazılar yazmaya çalıştım. Bunu özel hayatımda

ne derece gerçekleştirebiliyorum orasını ne ben bilebilirim, ne de bir başkası...

Sosyal medya ortamında yazdığım yazılar takipçiler tarafından beğenildi, başka mecralarda paylaşıldı, ülkemizde ve yurt dışında katıldığım konferans ve sohbetlerde bu yaygınlığı yakından gördüm, duydum ve hissettim. Din görevlileri bu yazıları camilerdeki vaaz kürsülerinde okuduklarını, sohbet konularını bu yazılardan oluşturduklarını ifade ettiler. Öğretmenler derslerde bu yazıları öğrencileriyle birlikte okuyarak değerlendirdiklerini, bu yazılar üzerine sohbetler yaptıklarını belirttiler. Kur'an kursu öğreticileri gerek gençlerle gerekse ev hanımlarıyla bu yazıları okuyup takip ettiklerini söylediler. Nihâyet takipçilerimin bu yazıları kitaplaştırmam yönünde yoğun isteklerini gerçekleştirmeyi uygun gördüm. Çünkü herkes sosyal medya ortamında olmadığı gibi bu ortamda olan herkese ulaşmam da mümkün değildi. Ayrıca yazıların kalıcılık arz etmesi, istenildiği zaman tekrar tekrar okunması için kitap haline dönüştürülmesi daha uygundu.

Günün sonunda bu fikirden hareketle yazılarımı kitaplaşmaya başladı. Önce Hayata Bir de Böyle Bak adlı kitabım yayınlandı. Kitap, beklediğimden fazla ilgi görmüştü. Bunu Hayat Onunla Güzel adlı kitabım takip etti. Ardından, iman konusundaki yazılarımı birleştirdiğim İman İklimi geldi. Bu üç kitabıma olumlu tepkiler gelmesi üzerine bu defa Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları benden kitap talebinde bulundu. Böylelikle bu defa başka bir yayınevi başka kitaplarımı yayınlamaya başladı. Son olarak Timaş Yayınları benimle irtibat kurarak yeni yazılarımı kitaplaştırma talebinde bulundular. Bunun üzerine oturdum, daha önce yazdığım ve kitap haline getirilmemiş yazılarımın tamamını bir araya getirdim. Bu yazıları konularına göre ayrıştırdım. Hepsine yeni başlıklar koydum,

kimilerine eklemeler ve çıkartmalar yaptım, zenginleştirdim. Yazılar içinden Rabbimiz Allah ile ilgili olan, O'nu tanıtan, O'nunla ilişkilerimizden söz edenleri bir araya getirerek bu kitabı oluşturdum.

Yukarıda da belirttiğim gibi kitap, farklı zamanlarda sosyal medya ortamında yazılmış yazılarımın bir araya getirilmesi ve yeniden gözden geçirilmesiyle oluşturulduğundan bazı konularda tekrarların bulunması gayet tabidir.

Bu kitapta yer alan yazılarda akademik bir üsluptan uzak, olabildiğince sade, herkesin anlayabileceği bir dille yüce yaratıcımız olan Allah'tan söz etmeye çalıştım. Kitapta yer alan yazıların her birini mutlaka bir âyet ya da Peygamberimizin bir hadisi üzerine kurguladım. Böylece Rabbimizin mübârek kelamının ve Peygamberimizin şerefli sözlerinin günlük hayatımızın her anında bize rehberlik etmesini istedim.

Bu kitap şayet okurlara Rabbimizin azametini, kudretini, hikmetini, adaletini ve rahmetini kavrama, O'nunla ilişkimizi O'nun istediği seviyeye çıkartabilme konusunda rehberlik edebilirse ne mutlu bana!

Rabbimden temennim bu kitabımın O'nun rızasına uygun olması, âhirette amellerin tartılacağı mizanda iyiliklerim arasında yer almasıdır.

Rabbim! Kolaylaştır, zorlaştırma. Rabbim, hayırla tamamla.
Âmin.

Soner Duman

Adapazarı- Mart 2023

O'NU TANIMAK

O'NU TANIMAK

Beni yaratan ve bana doğru yolu gösteren O'dur.
Beni yediren, içiren O'dur. Hastalandığım zaman
bana şifa veren O'dur.

(eş-Şuarâ, 78-80)

İnsan, ön yargılarından arınmış bir şekilde varlık âlemini dikkatli bir şekilde gözlemlediğinde varlıkların meydana gelişi ve düzenli işleyişi onları yaratan bir yaratıcının olduğu düşüncesine götürür. Bu yaratıcının hangi vasıflara sahip olduğu ise insanın kendi başına bilebileceği bir husus değildir. Allah'ı tanımak ancak O'nun kendisine dair bize vereceği bilgilerle mümkün olur. Rabbimizin kelamı olan Kur'an, yüzlerce âyette âlemlerin Rabbi olan Allah'ı tanıtır. O'nu tanıtan âyetler arasında peygamberlerin Allah'ı tanıtmak üzere kullandığı ifadeler son derece dikkat çekicidir. Kur'an kıssaları içinde Rabbimizin niteliklerinin bir insan tarafından en veciz ve etkili şekilde anlatıldığı ifadeler Hz. İbrahim aleyhisselam'a aittir.

Hz. İbrahim, peygamberler içinde ulu'l-azm (azim sahibi) olarak nitelenen beş büyük peygamberden biri. Putperest bir toplum içinde dünyaya geldi. Babası da dahil olmak üzere insanlar, putlara ve gök cisimlerine tapıyorlardı. O, kavmine

gerçek ilahı anlatmak için her yola başvurdu. O, kavmine Rab-
bimizi şöyle tanıtmıştı:

“İyi bilin ki onlar [taptığınız putlar] benim düşmanımdır;
ancak âlemlerin Rabbi (benim dostumdur). Beni yaratan ve
bana doğru yolu gösteren O’dur. Beni yediren, içiren O’dur.
Hastalandığım zaman bana şifa veren O’dur. Benim canımı
alacak, sonra beni diriltecek O’dur. Ve hesap günü hatalarımı
bağışlayacağını umduğum O’dur.” (eş-Şuarâ 26/77-82)

Ne diyor Hz. İbrahim?

Sizin Allah dışında ilah diye taptıklarınızın tamamı benim
düşmanımdır. Ben, Allah’tan başka bir varlığı asla ilah olarak
tanımam. Benim ilahım âlemlerin Rabbi’dir. Bütün âlemler
O’nun tarafından var edilmiştir. Bütün varlıkların sevk ve ida-
resi O’na aittir.

Beni de sizi de yoktan O yarattı. Ben kendi kendime var
olmadım. Beni tabiat, ay-güneş, dağ-deniz de yaratmadı. Beni
âlemlerin Rabbi olan Allah yarattı. Bir damla sudan, aşama
aşama büyüterek, ana karnında hiç kimsenin elinin ermediği
bir ortamda günden güne büyüterek dilediği gibi şekillendirdi.
Ben sahipsiz değilim. Yaratmakla bırakmadı, bana doğru yolu
da gösterdi. Beni kendi aklıma bırakmadı. Bana gönderdiği
vahiyle beni niçin yarattığını, benden ne istediğini, sonuçta
ne olacağını bana öğretti. Hayatıma ölçüler koydu, kurallar
koydu. Beni bana bıraksaydı ben asla yolumu bulamazdım.

Beni yediren ve içiren O’dur. Açlık ve susuzluk gibi ihtiyaç-
larımı yarattığı gibi bu ihtiyaçlarımı giderecek yiyecekleri ve
içecekleri de yaratan O’dur. Rızkımı ben yaratmadım, benim
gibi âciz olan diğer varlıklar da yaratmadı. Gökten yağmuru
indiren, topraktan bitkileri bitiren, hayvanları hizmetime veren
O... O yağmur yağdırmasa ben yağdıramam. O, ürün vermese

ben ürün çıkaramam. Karnım doyuyorsa O'nun sayesinde. O'nun yarattığı gıdayı, O'nun verdiği ağızla yiyorum. Dişle-rimle bölüyor, tükürüğümle ıslatıyor, O'nun verdiği yemek borusundan geçiyor, O'nun yarattığı midede sindiriyor, vü-cuduma faydalı olan kısmı alıyor ve artıkları O'nun yarattığı bağırsak aracılığıyla dışarı atıyorum. Bunların hiçbirisini ben yaratmadım. Bunların hiçbirisinin kanunlarını ben koymadım.

Hastalığı yaratan O, devayı ve ilacı yaratan O. Virüsü ya-ratan O, antivirüsü yaratan O. Her belâya bir şifâ veren O. Hastalandığımda doktor ve ilaç gibi sebeplere başvursam da bilirim ki şifayı yaratan doktor ve ilaç değildir. Aynı doktorda tedavi olan, aynı ilacı kullanan nice kimseler iyi olmuyor. O doktor kendisini iyileştiremiyor. O ilacı üreten kendisini kurtar-mıyor. Demek ki deva ve şifa için doktor ve ilaç birer vasıta.

Benim için ölümü ve hayatı yaratan O. Bedenlere ruh verip canlandırdığı gibi dilediği vakitte ruhları bedenlerden ayırıp ölüm ile beni bu dünyadan kabre, oradan âhirete gönderecek olan da O'dur. O dilediğinde doğarım, O dilediğinde ölürüm. O “ol” deyince olur, “öl” deyince ölürüm. Bu hayatı var ettiği gibi bir gün beni tekrar diriltecek olan da O'dur. Yaptığım şeylerden beni hesaba çekecek olan da O'dur.

Hesap günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum O'dur. O'dur günahları affeden, O'dur kötülüklerin üzerini örten, bağışlayan. Kul ne kadar günah işlerse işlesin O'nun affından ve rahmetinden asla umut kesilmez. İman varsa ümit vardır. Benim ümidim O'na bağlıdır. Ben bilirim ki O, kulunun zannı üzeredir ve ben tövbe edersem O'nun beni bağışlayacağına inanıyorum. Bana zannımca muamele edeceğini umuyorum.

Evet... Her namazın sonunda Salli-Bârik dualarını okurken andığımız Hz. İbrahim peygamber Rabbimizi bizlere yukarı-

daki âyetlerde belirtildiği şekilde tanıtıyor. Ne kadar da güzel tanıtıyor.

Duamız:

Rabbimiz!

Bizler kendi âciz aklımızla seni bilemeyiz. Bizler Seni ancak Senin tanıttığın kadar bilebiliriz. Senin elçi olarak gönderdiklerin Seni bize nasıl tanıttılarsa öylece iman ediyoruz. Bizlere Seni daha yakından tanımayı lütfet.

Rabbimiz!

Bize kendini en güzel isimlerinle tanıttın. Senin elçin, bu isimleri bilen, kavrayan, O isimlere uygun bir hayat sürenlerin cennete gireceğini müjdeledi. Bizleri de Seni bu isimlerinle tanıyan, seven, bu isimlerine göre hayatını düzenleyenlerden eyle.

Âmin.

HER ŞEY O'NUN ADIYLA BAŐLAR

Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

(Fâtiha 1)

Her Şey Allah'ın adıyla baŐlar. Çünkü O olmasaydı hiÇbir Şey olmazdı. Sadece varlıklar değil Allah'ın kelamı da Allah'ın adıyla baŐlar. Daha ilk inen âyette Rabbimiz “Yaratan Rabbinin adıyla oku!” (el-Alak 96/1) buyurmuŐtu. Abdullah'ın oğlu Muhammed, Rabbinin kelamını ilk olarak bu âyetle duymuŐ ve Allah Resûlü (s.a.v.) olmuŐtu.

Allah Resûlü (s.a.v.), Allah'ın adıyla baŐlamayan her işin hayırsız, bereketsiz ve sonuŐsuz olduğunu söyler.¹

Mademki “Bismillâhirrahmânirrahîm” Şeklinde telaffuz ettiğimiz besmele müminin her işe baŐlarken söyleyeceği parolası konumundadır öyleyse bu sözün anlamı üzerinde her Şeyden çok durmak gerekir. Zira bu söz, belki de hayatımızda en çok söylediğimiz ve söylememiz gereken sözdür. Söylediğimiz sözlerin manasını, maksadını, mahiyetini bilmediğimizde sıradan ve kuru ifadelere, sloganlara, anlamsız tekrarlaraya dönüŐür.

1 Bedreddin el-Aynî, Umdetü'l-Karî, 1/102.

Besmele aslında bir müminin hayata bakışını ortaya koyan son derece önemli mesajlar içermektedir. Bu mesajlar içerisinde en önemlileri şunlardır:

1. “Ben, kendi kafamdaki ilah fikrine değil bizzat Allah tarafından bana anlatılan Allah’a inanıyorum.”

İslam açısından düşünüldüğünde bir kimsenin Allah’a iman etmiş sayılabilmesi için kendi kafasında, zihin dünyasındaki ilah veya tanrı düşüncesine değil bizzat Kur’an’da ve Peygamberimizin hadislerinde özellikleri belirtildiği şekliyle Allah’a inanması gerekir.

Allah’a kendisinin açıklamalarına bağlanmaksızın inanmak, saygı gösteriminde bulunmak mümkün değildir. İnsan ne kadar akıllı olursa olsun onun zihnindeki tanrı düşüncesi ile Allah’ın kendi açıklamalarında yer alan anlatı aynı değildir. İnsanın zihnindeki tanrı ya hiçbir sıfatı olmayan soyut bir kavram ya da bir başka varlığa benzetilmiş (çoğunlukla da insana) bir mücessem nesnedir. Oysa Allah tarafından ortaya konulan anlatı bir yandan işiten, gören, merhamet sahibi olan bir ilah iken diğer yandan “O’nun benzeri hiçbir şey yoktur” diye nitelenen eşsiz ve benzersiz bir tanrıdır.

2. “Ben bu işi Allah’ın belirlediği ölçülere göre yapıyorum.”

Bir Müslüman, hayatını Allah’ın çizdiği sınırlar içerisinde yaşar. Yaptığı işte meşruiyeti esas alır. Onun değerlendirmesinde bir işin insanlar tarafından ne kadar önemsendiği, ne kadar kazandırdığı, ne kadar prestij sağladığı değil Allah’ın değerlendirmesine göre meşru olup olmadığı önemlidir.

Müslümanın bir şeyi yaparken besmele çekiyor oluşu, davranışlarında meşruiyeti gözettiğinin delilidir. Haram olan bir şey için besmele çekilmez.

3. “Ben bu işi Allah’ın rızasını kazanmak için yapıyorum.”

Müminin hayattaki en temel amacı Allah'ın rızasını kazanmaktır. Bir işe Allah'ın adıyla başlayan kimse, bu cümleyi şuurlu bir şekilde söylemekle o işi Allah'ın rızasına kavuşmak için yaptığını ortaya koymuş olur.

Bir insan, günlük ve sıradan görünen yeme-içme, tuvalet vb. işlerini ya kendi nam ve hesabına, kendi nefisini gözeterek ya da Rabbinin rızasını kazanmak için yapar. İşte mümin, besmele çekmekle kendisi ile ilgili bir iş bile olsa bunu nefisini tatmin için değil Allah'ın rızası için yaptığını ortaya koymuş olur.

4. “Ben bu işi Allah'ın gözetimi altında yapıyorum.”

Besmele çeken insan, yaptığı işi Allah'ın gördüğünü, her an kendisini görüp gözettiğini bilir. Bu ihsan ve murakabe hali ile işini yaparken elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır.

5. “Ben bu işi Allah'ın verdiği güç ve kuvvetle, O'nun yardım ve desteğiyle yapıyorum.”

Besmele çeken kimse, kâinata gerçek güç ve kudret sahibinin Allah olduğunu, O güç ve imkân vermedikçe bir yaprağın bile kımıldamayacağını bilir. Yaptığı işten kendi nefisine pay çıkarmaz.

6. “Allah Rahmân ve Rahîm'dir.”

Besmele'de Rabbimizin isimlerinden Rahman ve Rahîm isimlerinin geçmesi ne anlam ifade eder?

Allah'ın doksan dokuz ismi bulunduğu halde besmelede bunlardan ikisi geçer. Bu husus, Rabbimizin en önde gelen vasfının rahmet olduğunun en açık göstergesidir.

Demek ki “Allah deyince aklına ne geliyor?” diye sorulacak olsa, besmeleyi şuurlu bir şekilde söyleyen mümin bu soruya hiç duraksamadan “O'nun merhameti” diye cevap verecektir.

Şimdi şunu soralım:

Allah, niçin merhamet sahibi oluşunu iki farklı ismi ile belirtiyor? Bu ikisi arasında nasıl bir fark var?

Çok kısaca belirtelim:

Rahman, Allah'ın tüm varlıkları kuşatan rahmetidir. Bu yönüyle canlı-cansız, insan-hayvan-bitki tüm varlık âlemini kuşatır.

Bir sûrede belirtildiğine göre (A'lâ 1-3) varlıklarda bu rahmetin tecelli etmesi dört aşamada olur:

- a) Yoktan var edilmesi,
- b) Biçim verilmesi,
- c) Yaşamı için şartlar belirlenmesi,
- d) Yaşam şartlarına uygun olarak yönlendirilmesi.

Demek ki kâinattaki her varlık O'nun rahmeti ile varlık sahasına çıkmış, O'nun rahmeti ile kendine özgü bir donanıma sahip kılınmış, bu rahmet ile hayatını sürdürebilmesi için bir ortam belirlenmiş ve o bu rahmet ile kendisine uygun ortama yönlendirilmiştir.

Rahîm ismi ise Rabbimizin müminlere yönelik rahmetini ifade eder. Bu, dünyada iken onlara hidayet etme, yardım ve destek olma, dualarına icabet etme, günahlarını affetme ve âhirette de azap yurdu olan cehennemden kurtararak nimet yurdu olan cennete koyma şeklinde tecelli eder.

Allah'ın Rahîm isminin tecellisinin müminlere özgü olduğunu Rabbimiz şöyle ifade eder:

“Rahmetim her şeyi kuşatır. Onu, takva sahiplerine (Allah'a karşı gelmekten sakınanlara), zekâtı verenlere ve âyetlerimize inananlara yazacağım.” (Araf 156)

Namazın her rekâtında hem besmele hem de Fâtîha sûresinde Allah'ın çift yönlü bu rahmetini zikretmemiz boşuna değil!

Bu, O'nun, sonsuz rahmeti ile varlıkları yaratarak sevk ve idare etmesini, diğer yandan da kendi çizdiği doğrultuda gidenlere yönelik özel rahmetini düşünmemiz için.

Kişinin Allah'ın rahmetinden alacağı pay O'na saygısı, buyruklarına bağlılığı ile doğru orantılıdır. Allah'a olan saygı ve bağlılık arttıkça Allah'ın kuluna olan rahmeti de o oranda artacaktır.

Besmelenin bunun dışında daha pek çok mesajları olmakla birlikte, günlük hayatımıza yansımaları gereken en önemlilerin yukarıdakiler olduğunu söyleyebiliriz.

Duamız:

Rabbimiz!

Her işimizde Senin adını anmayı, yaptığımız işi Senin istediğin şekilde, Senin rızan için, Senin yardımınla yaptığımızın şuurunda olarak yapmayı bizlere nasip eyle.

Rabbimiz!

Hayata anlam katan Senin adıdır. Hayatı çekilir kılan Senin zikridir. Dilimizi tatlandıran, gönlümüzü nurlandıran, yüzümüzü ak, ruhumuzu pak eden Senin adıdır. Senin adını dilimizden düşürme. En çok Seni sevelim, en çok Seni analım. İlk sözümüz Senin adın olsun, bu hayata veda ederken Senin adıyla veda etmeyi, âhiret yurduna Senin adıyla giriş yapmayı bizlere nasip eyle!

Rabbimiz!

Bizleri engin rahmetine layık olmak için gayret gösteren kullarından eyle. Rahmetinden kovulmuş olan şeytandan bizleri muhafaza eyle. Ayaklarımızı kaydırmasına izin verme!

Âmin.

O HER ŞEYİN KAYNAĞIDIR

Sizin üzerinizde hangi nimet varsa
bilin ki o Allah'tandır.

(en-Nahl, 53)

Ay ile güneş arasındaki ilişkiyi bilirsiniz. Güneş hem ısı hem ışık kaynağıdır. Ayın ise kendisine ait bir ısı ve ışığı yoktur, o yalnızca güneşten aldığı ışığı yansıtır. Dünyadan aya baktığımızda ayı parlak görürüz ama biliriz ki aslında o parlaklık ayın kendisinden kaynaklanmamakta, güneşten kaynaklanmaktadır. Ne zaman ki ay ile güneş arasına dünya girerse o zaman ay, güneşten ışık alamaz, ay tutulması olur, ayın yüzü kararır.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın isimlerinden biri de en-Nûr'dur. "Allah göklerin ve yerin nurudur" (Nûr, 35) İnsanda var olan hayat, ilim, irade gibi özelliklerin tamamı Allah vergisi olup O'ndan gelmektedir. İnsanın kendisi hayatını, ilmini ve iradesini kendisi var etmiş değildir. İnsan, Allah'ın isim ve sıfatlarına aynalık yapmaktadır. Bununla birlikte nasıl ki ay ile güneş arasına dünya girdiğinde ayın yüzü kararıyor, güneşten ışık alamıyorsa insan ile Rabbi arasına da "dünya sevgisi" girdiğinde insan Rabbinin nurundan istifade edemez, ruhu kararır, nefsi daralır.

Ay, kendi parlaklığını kendinden bilmiş olsa hadsizlik etmiş, güneşe karşı nankörlük etmiş olur. İnsan da eğer sahip olduğu nimetleri, kabiliyetleri, varlığı kendinden bilirse Allah'a karşı nankörlük etmiş, hadsizlik etmiş olur.

Rabbimiz ne buyuruyor?

“Sizin üzerinizde hangi nimet varsa bilin ki o Allah'tandır”
(Nahl, 53)

İman başta olmak üzere sahip olduğumuz nimetlerin daha da artması için Allah ile aramıza dünyayı sokmamamız gerekir.

“Allah kime nur vermezse onun nûru yoktur” (Nûr, 40)

Duamız:

Rabbimiz!

Her neye sahipsek hepsi Sendendir. Biz de Sana aitiz, bize ait olduğumu zannettiğimiz şeyler de Sana ait.

Rabbimiz!

Sen kime nur verirsen o kişi karanlıklardan aydınlığa çıkar, her şeyin hakikatini kalp gözüyle görür. Kimi de nurundan mahrum bırakırsan karanlıklarda kalır, kalp gözü görmez. Bizlere nurunu arttır, bizleri karanlıklardan muhafaza eyle.

Âmin.

O EN BÜYÜKTÜR

Sadece Rabbini büyük tanı!

(el-Müddessir, 3)

Şu soru üzerinde hiç düşündünüz mü?

Acaba neden dinin temeli olan namaza davet için okunan ezanlarda, farz namaza başlamadan önce getirilen kametlerde, namazın başlangıcında ve her bir rükünden diğerine intikal ederken “Allahu ekber” cümlesini söyleriz?

Namaz ibadetine girişin anahtarı niçin başka bir cümle değil de bu cümle?

“Allahu ekber” ifadesi Allah’ın en büyük, en yüce, en üstün, en ulu varlık olduğunu ifade ediyor.

Burada Allah’ı diğer varlıklarla kıyaslamadan Allah’ın eşsiz ve tek büyük olduğu vurgulanıyor. Aslında bu ifade “Sizin büyük gördüğünüz şeyler büyük değildir, tek büyük vardır o da Allah’tır,” anlamına geliyor.

Bu cümle, müminin hayatında Allah’tan daha çok üstün tuttuğu, önemseddiği, sevdiği, değer verdiği, bağlandığı, sığındığı, dayandığı, karşı gelmekten sakındığı hiçbir kimsenin ve hiçbir şeyin olamayacağını ifade ediyor.

Bir mümin için Allah, daima listenin en başındadır.

Şuurlu bir mümin bir iş yapmayı istediğinde herkesten ve her şeyden önce “Rabbim bu konuda ne der?” diye düşünür.

Rabbinin rızasını her şeyden önce ve önde tutar.

Rabbinin sözünü, tüm sözlerden daha önemli görür.

En çok Rabbinin adını anar.

En çok O’na karşı gelmekten sakınır.

En çok O’nunla huzur bulur.

En çok O’ndan ayrı kalmaktan, O’nun gazabından ve azabından korkar.

Onun en çok önem verdiği, insanların övgüsü ya da sövgüsü değil Rabbinin değerlendirmesidir.

İşte günde beş vakit ezanda, farz namazdan önce kamette, namazın başlangıcında ve her bir hareketi yaparken bu kelimenin söylenmesinde mümine, hayatında en çok neye önem vermesi gerektiğini tekrar tekrar hatırlatma söz konusudur.

Hayatın koşuşturmacasının bizi bir girdap gibi içine çektiği her durumda “Allahu ekber” nidası bizi bu girdaptan kurtarıp kendimize getiriyor, en önemliyi bize hatırlatıyor.

Onun büyüklüğü karşısında, büyük saydığımız her sıkıntı, dert, tasa, gam, keder yok oluyor.

Onun büyüklüğü karşısında diğer tüm büyüklüklerin hakikat değil sanal olduğunu anlıyoruz.

Bu ifade, kendi gücüne, kuvvetine, mülküne, servetine güvenene diyor ki: “Kendini büyük görme, senden büyük Allah var. O’nun gücü yanında senin gücünün, O’nun mülkü yanında senin mülkünün, O’nun iradesi yanında senin iradenin hiçbir önemi yoktur.”

Bu ifade, kendi güçsüzlüğüne, âcizliğine, hastalığına, perişanlığına bakıp ümit kesen insana diyor ki: “Ümidini kesme! Senin derdinden büyük Allah var. Sonsuz güç sahibi Rabbin var. Sana imkânsız olan hiçbir şey O’na imkânsız değildir.”

Bu cümleyi, manasını anlayarak, içimize sindirerek söylediğimiz taktirde gözümüzde büyüttüğümüz her şey küçülecek, anlamını yitirecek gönlümüzün tahtında O’ndan başka hiçbir şey kalmayacaktır.

Duamız:

Rabbimiz!

Büyük olan Sensin, Senden başka büyük yoktur. Senin büyüklüğünü hatırımıza getirmeyi, gözümüzde büyüttüğümüz ne varsa Sana kıyasla onun küçük kalacağını idrak etmeyi bizlere nasip eyle!

Rabbimiz!

Her “Allahu ekber” sözünü duyduğumuzda Senden başka büyük olmadığını bizlere yeniden kavrat. Senden başkasını daha büyük, daha önemli, daha üstün bir varlık gibi görmekten bizleri muhafaza buyur.

Âmin.